

[Rytter.]

at sige, at det er lige meget, om jeg forstaar det eller ikke. Ja, saa vil jeg føje til: Naar saa blot Ministeren selv forstaar det. (*Justitsministeren* [Zahle]: Det gør jeg!). Det glæder mig, at den højtærede Minister forstaar sit Standpunkt i 1916, da han optraadte som udpræget Forkæmper for den Anskuelse, at hvis der gives en Lov, som er i Strid med Grundloven, maa Højesteret tilsidesætte den, og kan forene det med det nævnte Standpunkt til Voteringen.

Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) dvælede ved Spørgsmaalet om Sagførerordningen, og det ærede Medlem gjorde jo gældende, at det selvfølgelig ikke var for Myndighedernes Skyld og ikke for Sagførernes Skyld, han optraadte, som han gjorde, men det var udelukkende for Befolkningens Skyld. Det var af Hensyn til Befolkningen, han ønskede, at alle Sagførere skulde have Adgang til at procedere for Højesteret. Ja, en lignende Tale har jeg ofte hørt fremført fra Sagførernes Side. Naar Sagførerne gaar i Brechen for denne Sag, er det ikke for Sagførernes Skyld — det kunde aldrig falde Sagførerne ind. Nej, det er Hensynet til Befolkningen, der medfører, at alle Sagførere skal have Adgang til at møde for Højesteret. Men nu er der sket det interessante, at ved et stort Sagførermøde, netop af Repræsentanter for de Folk, som kæmper for, at alle kan faa Ret til at møde for Højesteret, blev der af en af de allervigtigste Forkæmpere for denne Sag udtalt:

„Men det er ikke af Hensyn til Befolkningen, vi vil have den væk“ — der sigtes til Højesteretsprøven — „men af rent og skært Brødnid. Vore Forhold er udholdelige, fordi Dyrkelsen af Højesteretssagførere er blevet saa stor, at alle større Sager — ikke blot processuelle — bliver overdraget dem. Saa snart en Mand bliver Millionær, maa han have en Højesteretssagfører.“

Udtalelsen er gengivet efter et Referat fra Mødet, hvor Sagførerne i deres indbyrdes Forhandlinger om Spørgsmaalet dog altsaa siger: Naa ja, vi paaberaaber os nok Hensynet til Befolkningen, men det er i Virkeligheden noget andet, der ligger bagved. Jeg tror, at det her som saa ofte ellers gaar paa den Maade, at Sandheden ligger midt imellem, saaledes at det rigtige vil være at lempe de nugældende Regler af Hensyn til Befolkningen, men paa den anden Side ikke at gaa alt for meget i

Retning af, hvad Sagførerne ønsker. Jeg haaber derfor, at vi kan finde den gyldne Middelvej.

Jeg synes ellers, at det ærede Medlem kom lidt vel højt op i sin Omtale af denne Sag: det var nødvendigt i en demokratisk Stat at gaa den Vej, det ærede Medlem anbefalede, og hvis vi ikke gjorde det nu, kom der nok et andet Landsting efter os, og man fik ikke standset denne Bevægelse, før den havde sejret. Det er klart, siger det ærede Medlem. Jeg ved, at det ærede Medlem er en ivrig Tilhænger af det nordiske Samarbejde — det har han vist paa mange Maader. Men maa jeg saa ikke belære det ærede Medlem om, at i Sverige har man den Ordning, som det ærede Medlem nu gør sig til Talsmand for: at alle kan procedere for Retterne og ikke blot Sagførere, men ogsaa private Folk, ud fra den Anskuelse, som det ærede Medlem saa kraftigt gjorde gældende. Det hele kommer an paa, hvem vedkommende vil vælge, ham har han Lov til at sende i Retten. Men hvad gør Sverige nu? Nu forsøger Sverige paa at indføre *vor* Ordning, fordi den frie Adgang har virket uheldigt. Og hvad gør Norge? Norge har den Ordning, som det ærede Medlem gjorde sig til Talsmand for, at mange kan møde for Højesteret. Men hvad siger man nu dèr? Dèr siger man, at Højesterets Stilling er blevet fuldstændig forrykket, efter at man har faaet den Regel gennemført, at alle kan give Møde for Højesteret. Man har maattet indføre den ene Regel efter den anden for at bøde paa den Fejl, man i sin Tid gjorde; man har flere Gange maattet forhøje Appelsummerne for dog at formindske Antallet af Sager for Højesteret. Det ærede Medlem skal derfor ikke være saa ganske sikker paa Udfaldet af sine Profetier, som han lod til at være; thi baade Norge og Sverige, som hidtil har fulgt den Regel, som det ærede Medlem gjorde sig til Talsmand for, har set Ulemperne derved og begynder nu at gaa i modsat Retning.

Den højtærede Justitsminister gengav en Udtalelse af mig om, at det var uheldigt, at Antallet af vedkommende Sagførers Sager for Landsretten skulde være afgørende for hans Adgang til at møde for Højesteret. Ja, jeg kunde ønske, at man kunde finde et bedre Kriterium. Hvis man ikke kan finde et andet, maa man selvfølgelig benytte dette, men jeg synes, som sagt, det er uheldigt, saa jeg haaber, at Ministeren vil være behjælpelig med her at finde en bedre Afgrænsning.